

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyně: **Levné díly s. r. o.**, IČ: 29145228
sídlem Zavadilova 1730/26, 160 00 Praha 6
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. června 2018, č. j. KUKHK-14078/DS/2018/DV-2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 20. 3. 2018, č. j. MUDK-ODP/33513-2018/dum 13143-2017, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa:

- dne 31. 3. 2017 v 20:12 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnici I/37 směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nezjištěný řidič nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo Gemvel 0008, naměřena rychlost jízdy 61 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 58 km/h, čímž tento řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Žalobní námitky soustředila do následujících deseti bodů: Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek, Není odložení věci, Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, Zavinění, Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce, Nestanovení místa přestupku a nevyloučení možného opětovného rozhodnutí o stejném skutku, Absence zjištění formy zavinění řidiče, Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou a Nezákonné rozdělení plateb.
4. V podrobnostech se krajský soud vyjádří k uvedeným žalobním bodům v části V. tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich meritorním vypořádáním. Rovněž dodává, že obsah žaloby je rozsáhlý a představuje několik stran textu, v nichž se některé námitky žalobkyně prolínají či dokonce opakují. Krajský soud i z tohoto důvodu zvolil jejich stručnější vymezení, ostatně jejich obsah je oběma stranám sporu dobře znám.
5. Žalobkyně závěrem navrhla zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu (včetně vymezení předmětného deliktního jednání, místa, času a způsobu jeho spáchání).
7. K námitce týkající se nezveřejnění informace o zřízení automatického technického systému konstatoval, že na úřední desce obce Kocbeře je toto oznámení vyvěšeno a veřejnost měla být opakovaně informována prostřednictvím médií. Dále k této

problematicke odkázal na stranu č. 10 prvoinstančního správního rozhodnutí, založenou na listu č. 1. 61 spisového materiálu a násl.

8. Žalovaný rovněž shledal, že z výroku rozhodnutí je seznatelné, jakého protiprávního jednání se žalobkyně dopustila, jakým způsobem bylo toto porušení zjištěno, kde k tomuto jednání došlo a jaká ustanovení zákona byla porušena. Má tak za to, že výrok rozhodnutí je srozumitelný a obsahuje požadované náležitosti. Doplnil, že to, o jaký způsob měření rychlosti se jednalo, je obsaženo v odůvodnění napadeného rozhodnutí
9. K tvrzení žalobkyně, že nenastalo řádné odložení předmětné přestupkové věci, odkázal žalovaný opět na obsah správního spisu - usnesení o odložení věci je založeno ve spisovém materiálu na listu č. 19-20.
10. Žalovaný se vyjádřil i k otázce zavinění řidiče a podotkl, že se jedná o přestupek provozovatele vozidla, kde se zavinění nevyžaduje.
11. Konečně sdělil, že označení úseku měření dopravní značkou není povinnost, kterou by zákon ukládal.
12. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

13. K jednání soudu dne 30. 6. 2020 se účastníci nedostavili, obě strany se z jednání řádně omluvily a souhlasily s tím, aby bylo jednáno v jejich nepřítomnosti.
14. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby včetně obrazové přílohy na čl. 22-25, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.
15. Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:
 - čl. 21 - ověřovacího listu č. 8012-OL-70378-16,
 - čl. 22 - veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/594 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře ze dne 22. 7. 2013,
 - čl. 23 - výpisu z usnesení zastupitelstva obce Kocbeře ze dne 19. 7. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a výpisu z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy,
 - čl. 24 - rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14400/VZ/2013-2,
 - čl. 25 - vyjádření Policie ČR, Dopravního inspektorátu Trutnov k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 23. 12. 2016,
 - čl. 26 - Návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 21. 11. 2016, včetně přílohy – Lokality úsekového měření rychlosti,

čl. 27 - Ilustrativní mapy obce Kocbeře se zakresleným dopravním značením určujícím počátek a konec měření v obci.

16. Soudce dále rozhodl, že nebude provádět žalobkyní navrhovaný důkaz – fotografie nezastavěných míst obce Kocbeře (viz bod 61 předmětné žaloby), a to pro jeho nadbytečnost.
17. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

19. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně obdržel dne 1. 5. 2017 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), č. j. MUDK-MP/36763-2017/cm 9770-2017. Jednání bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. Gemvel 0008, používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K předmětnému přestupku došlo dne 31. 3. 2017 v 20:12:58 hod. v obci Kocbeře, na silnici I/37, směr Trutnov, kdy blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Rychlost naměřená 61 km/h, rychlost – v úvahu s odchylkou radaru 58 km/h, rychlost dovolená 50 km/h. Kvalifikace přestupku: přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona.
20. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 22. 5. 2017 žalobkyni výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, k uhrazení určené částky ve výši 600 Kč, splatné do 15-ti dnů ode dne doručení. Na výzvu k uhrazení určené částky reagovala tak, že uvedla jméno domnělého řidiče – I. H. Správní orgán I. stupně mu zaslal dne 15. 6. 2017 výzvu ke sdělení skutečnosti na jeho trvalou adresu i adresu označeného místa pobytu. Ty se vrátila zpět. Posléze založil do správního spisu i vyjádření Policie ČR – místní šetření na označené adrese pobytu, z něhož se podává, že zde sice je umístěna schránka se jménem označeného řidiče, ale ten si zde poštu evidentně nepřebírá. Správní orgán pokračoval ve zjišťování osoby označeného řidiče, jak dále vyplývalo ze stran 11-18 správního spisu, avšak bez úspěchu.
21. Správní orgán I. stupně poté dne 28. 8. 2017 vydal usnesení, jímž v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), rozhodl o odložení oznámení přestupku, jelikož nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (ve smyslu ustanovení § 125f odst. 5. zákona o silničním provozu).
22. Spisový materiál byl správním orgánem I. stupně doplněn o další materiály (čl. 21-27 správního spisu), kterými soud provedl důkaz při jednání dne 30. 6. 2020 (viz výše).

23. Následně byla žalobkyně vyrozuměna o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 22. 9. 2017. Současně byla poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5-ti pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 2. 10. 2017. Ve stanoveném termínu, dne 22. 9. 2017, proběhlo dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně, správní orgán I. stupně provedené dokazování popsal v protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Dne 3. 10. 2017 sepsal správní orgán I. stupně vyjádření se k podkladům rozhodnutí, založeno ve spise (list č. 32 spisu). Dne 3. 10. 2017 bylo vypraveno rozhodnutí o přestupku, č. j. MUDK-ODP/82630-2017/dum 13143-2017, v němž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Toto první prvoinstanční rozhodnutí bylo následně k odvolání žalobkyně pro procesní vady žalovaným zrušeno, a to rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018, č. j. KUKHK-35163/DS/2017/DV. Správní orgán I. stupně poté vydal nové rozhodnutí ve věci dne 20. 3. 2018, č. j. MUDK-ODP/33513-2018/dum 13143-2017, jímž uložil žalobkyni stejné sankce jako v původním zrušeném rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zástupce žalobkyně (společnosti ODVOZ VOZU s.r.o.) dne 21. 3. 2018. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím

B. Právní závěry

24. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

25. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

26. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

27. Krajský soud k tomu dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto

odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

28. A nyní již k jednotlivým žalobním bodům:

Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

29. Žalobkyně je toho názoru, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, a proto důkaz takto získaný nelze užít k dokazování. Obecní policie měla dle jejího názoru zejména včas vhodně uveřejnit informace o zřízení automatických systémů k pořizování záznamů tak, jak stanovuje ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.
30. Krajský soud k předmětné problematice uvádí, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a zákona o silničním provozu účinné ve znění, které mělo dva odstavce, přičemž odstavec druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „měření rychlosti“. Konec tohoto úseku pak byl označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „konec měření rychlosti“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. Z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu účinném v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích. Tato povinnost nevyplývá ani z jiného právního předpisu.
31. K tomuto krajský soud doplňuje, že podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odst. 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
32. Zákon ale nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Krajský soud je toho názoru, že lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace způsobem, který popsal správní orgán I. stupně obsáhle na str. 10; svého rozhodnutí, tedy že: *„Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního orgánu prováděného obecním úřadem obcí s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoliv obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii. Úsekové měření rychlosti prostřednictvím automatizovaného technického prostředku obci Kočbeře, na silnici I/37 realizuje Městská policie Dvůr Králové nad Labem na základě uzavřené veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/594, mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kočbeře, o výkonu některých úkolů městské policie ve smyslu zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v platném znění (dále jen „zákon o obecní policii“). Dopravní inspektorát Policie České republiky, Územní odbor Trutnov, pod Č. j.: KRP-962-226/Čj-2016-051006 ze dne 23. 12.*

2016, vydal souhlas s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě, včetně souhlasu se součinností dle § 79a zákona o silničním provozu pro strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem. Měřený úsek se nachází v zastavěném území obce Kočeře, je dlouhý 1029,3 m (směr Trutnov) a na pozemní komunikaci je označen bílým vodorovným značením. Začátek a konec obce je označen příslušnými dopravními značkami č. IZ 4a „Obec“ a č. IZ 4b „Konec obce“. Na úřední desce obce Kočeře je vyvěšeno oznámení: „Z důvodu dohledu nad bezpečností silničního provozu je vymezený úsek obce Kočeře monitorován automatizovaným technickým systémem používaným bez obsluhy“. Současně byla veřejnost opakovaně informována prostřednictvím médií, např. v Novinách královédvorské radnice č. 1/2014, 5/2014 a 10/2014, dále v Krkonošském deníku ze dne 15. 02. 2014 – dostupné i na adrese http://krkonosky.denik.cz/zpravy_region/mericich-kamer-se-slusny-ridicbat-nemusi-20140215.html. Všechny podklady a dokumenty vztahující se k úsekovému měření rychlosti jízdy v působnosti města Dvůr Králové nad Labem, jsou od spuštění umístěny a volně přístupné na webových stránkách města na adrese <http://www.mudk.cz/>, v sekci „Úsekové měření rychlosti“.

33. Krajský soud ověřil, že veškeré dokumenty a zdroje, které zmínil správní orgán, jsou veřejně přístupné, či součástí správního spisu. Zcela se tak ztotožňuje se závěry správních orgánů, že v tomto případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro měření rychlosti vozidel ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Lze dodat, že v průběhu správního řízení žalobkyně vůbec žádné námitky či pochybnosti (ani v tomto směru) nevznesla (a to ani v odvolání). A to navíc za situace, kdy byla již ve správním řízení zastoupena obecným zmocněncem, který, jak je krajský soud obeznámen z úřední činnosti, zastupuje delikventy v mnoha obdobných případech, jistě mu tedy musela a musí být existence těchto informací (a kde je najít) dobře známa.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité měření vs. úsek

34. V tomto žalobním bodu bylo namítáno, že správní orgán ve výroku rozhodnutí nevymezil, zda žalobkyni uznal vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku. Nejasná měla být i informace o přesném místě předmětného přestupkového jednání.
35. Nadepsaný soud v první řadě upozorňuje, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/hod. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“ Krajský soud tak upozorňuje na to, že porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není přitom rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. K těmto záměrům lze dospět ostatně i z důvodu, že rychlost je vektorová fyzikální veličina. Ta vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa. Není možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné

vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

36. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku a na jakém jeho konkrétním místě byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Dlužno dodat, že pokud pro ni byly tyto informace důležité, mohla je zjistit z obsahu správního spisu (viz např. č. l. 22-26, zejména pak str. 27 správního spisu), výrok rozhodnutí byl v tomto směru dostatečný.

Není odložení věci

37. Žalobkyně s poukazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu namítla, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť nebyla splněna podmínka pod písm. a) tohoto ustanovení - správní orgán věc neodložil, neboť ve spise není založeno žádné usnesení nebo záznam o odložení věci. Nebyla splněna ani podmínka pod písm. b) citovaného usnesení, protože správní orgán žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, nemohlo být tedy ani zastaveno. Žalobkyně má za to, že i kdyby usnesení o odložení věci existovalo, mělo jí být doručeno.
38. Krajský soud nejprve ve správním spise ověřil, že podmínka pod písm. a) zmíněného ustanovení, tj. že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, splněna byla. Usnesení o odložení věci včetně odůvodnění bylo vypracováno Městským úřadem Dvůr Králové nad Labem dne 28. 8. 2017, tj. poté, kdy se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a založil ho do spisu (viz č. l. 19-20 správního spisu). Předmětný přestupek tedy byl řádně odložen.
39. Žalobkyně současně namítla, že odložil-li správní orgán věc přestupku, byl povinen ji o tom vyrozumět. K tomu krajský soud podotýká, že správní orgán vycházel z přesné dikce zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kdy v ustanovení § 76 odst. 3 se stanoví, že: „*Usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 se pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.*“ Osoba, o které lze uvažovat ve smyslu předmětného ustanovení jako o té, která byla přímo dotčena jednáním osoby podezřelé z přestupku, je například osoba poškozeného. Osoba přímo postižená spácháním přestupku je totiž osobou, jejíž práva nebo oprávněné zájmy byly přímo dotčeny jednáním, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku. Práva nebo oprávněné zájmy v takovém případě tvoří objekt přestupku, který byl spácháním přestupku poškozen. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku tak může být již zmíněný poškozený, pokud mu byla přestupkem způsobena škoda nebo jiná újma. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku však není provozovatel vozidla, tj. v tomto případě žalobkyně, a správní orgán proto nepochybil, pokud jí o odložení věci nevyrozuměl. Krajský soud tak uzavírá, že správní orgán I. stupně postupoval v této otázce plně v souladu s § 125f zákona o silničním provozu.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

40. Přisvědčit nelze ani námitce žalobkyně, která shledala nezákonnost výroku pro absenci konstatování formy zavinění, jakožto jedné z jeho obligatorních náležitostí. V tomto směru poukazovala na kontinuitu § 77 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), v souvislosti s ustanovením § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.
41. Krajský soud opakovaně připomíná, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Ke spáchání tohoto přestupkového jednání došlo dne 31. 3. 2017, tj. za účinnosti přestupkového zákona. Procesním předpisem, podle něhož se vedlo správní řízení s žalobkyní, jakožto provozovatelkou vozidla, byl však již zákon o odpovědnosti za přestupky. Krajský soud v tomto směru doplňuje, že žalobkyně má pravdu v tom, že co se týče problematiky náležitostí výroku rozhodnutí správních orgánů, zákon o odpovědnosti za přestupky zastává v této otázce kontinuitu.
42. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky sice stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku se uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou, ale pro odpověď na uvedenou námitku je však podstatnou speciální úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Původní právní úprava i právní úprava novelizovaná zákonem č. 183/2017 Sb. (jenž s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odstavce 3, dle kterého se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění), obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a vyjadřují tak záměr zákonodárce zavinění neprokazovat. Daný přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, jenž konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném vymáhání, což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

Zavinění

43. Celá tato žalobní námitka vychází z právní konstrukce žalobkyně, že zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, nabyl účinnosti až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Z toho žalobkyně dovozovala, že by se k odpovědnosti za přestupek kladený jí za vinu mělo vyžadovat zavinění. Obecně totiž platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se zavinění nevyžaduje (§ 125f odst. 3 téhož zákona).
44. Tato právní otázka již ale byla vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, konstatoval, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení

jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovatelovu argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc. K doplnění možno připomenout, že právní úvahy dovolávající se toho, že zákonodárce (snad s ohledem na stěžovatelův názor) byl povinen něco „tvrdit“ či „prokazovat“, jsou úvahami z hlediska ústavněprávního podivuhodně novátorskými. Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“

45. S uvedeným právním závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, a z toho důvodu nemohl danou žalobní námitku shledat důvodnou.

Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce

46. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgán I. stupně neuvedl ve výroku svého rozhodnutí zcela přesně všechna ustanovení, na základě kterých přistoupil k uložení pokuty v konkrétní výši. Je faktem, že v té části výroku daného rozhodnutí, v níž správní orgán uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč, odkázal výslovně na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Dle něho *se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).* V předcházející části výroku správní orgán I. stupně popsal, v čem po skutkové stránce spočíval přestupek žalobkyně a následně uzavřel, že neznámý řidič jejího vozidla svým jednáním spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
47. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán I. stupně zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán I. stupně konkrétně citoval, že tato skutečnost plyne z ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. Bylo tedy zcela zřetelné, že obsah uvedené právní normy správní orgán I. stupně fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil.
48. V souvislosti s danou problematikou krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že: *„Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění*

rozhodnutí.“

49. V posuzované věci správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, z jakého deliktního jednání byla žalobkyně seznána vinnou. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobkyni byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí a správní orgán I. stupně i řádně odůvodnil, proč tak učinil. Žalobkyně tedy byla informována v úplnosti o tom, co spáchala, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši jí bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Nestanovení místa přestupku

50. Žalobkyně poté namítala, že specifikace výroku I. a) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nedostatečná, jelikož nebylo místo spáchání přestupku vymezeno s dostatečnou přesností. Správní orgán uvedl pouze: „*v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a a IZ 4b*“. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, čj. 2 As 111/2015-42, týkající se definice místa protiprávního jednání (neoprávněného parkování) a rozsudek ze dne 12. 4. 2017, čj. 1 As 17/2017-28, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval místo měření specifikované za použití názvu ulice.
51. Krajský soud v souvislosti s danou problematikou předně znovu opakuje, že přestupkové jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 31. 3. 2017 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h). Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Zároveň je třeba připomenout, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku.
52. Pro naplnění skutkové podstaty žalobkyni vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek, v němž probíhá úsekové měření rychlosti, nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Předmětný přestupek byl tedy dostatečně vymezen jen tím, že obsahoval přesnou specifikaci obce, v níž k úsekovému měření došlo.
53. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Kocbeře mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správním rozhodnutí, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku ze dne 31. 3. 2017, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu č. 8012-OL-70378-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, v. č. Gemvel 0008, z Veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře a vyjádření Policie České republiky, Dopravního inspektorátu

Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP H-962-226/Čj-2016-051006. Dlužno dodat, že správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál i o přehlednou mapku s přesně zakresleným úsekem, na němž měření probíhá (viz č. l. 27 správního spisu). Na základě takto zjištěného skutkového stavu (výše uvedeného) lze konstatovat, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Nebylo proto nutné provést jako důkaz fotografie nezastavěných míst obce Kocbeře, jak navrhovala žalobkyně. Tato námitka není důvodná.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

54. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné.
55. Jelikož byla tato otázka řešena již v souvislosti s žalobní námitkou nazvanou jako „Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí“ v části V. odůvodnění tohoto rozsudku, krajský soud odkazuje bez dalšího na závěry tam uvedené. Námitka není důvodná.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

56. Další žalobní bod obsahoval námitku, že žalobkyně, resp. řidič vozidla, nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná.
57. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek byl ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“. Konec tohoto úseku byl označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
58. Do správního spisu bylo založeno vyjádření Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP H-962-226/Čj-2016-051006, ze kterého vyplývají informace o tom, v jakých úsecích pozemních komunikací budou probíhat úseková měření rychlosti. Dlužno podotknout, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že totožné údaje včetně všech míst, kde probíhá úsekové měření rychlosti motorových vozidel automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy v této oblasti, jsou veřejně dostupné na internetových stránkách města Dvůr Králové nad Labem. Ze shora uvedených důvodů považuje soud i tuto námitku za nedůvodnou.
59. Krajský soud pro další vysvětlení této námitky odkazuje na obsah odůvodnění tohoto

rozsudku, které bylo konstatováno výše, a to zejména ohledně námitky nazvané „*Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu*“.

Nezákonné rozdělení plateb

60. V desátém žalobním bodu žalobkyně namítla, že ji správní orgán I. stupně omezil na způsobu úhrady určené částky, jelikož určil, že stanovenou částku lze uhradit toliko převodem na účet. A rovněž to, že platby byly splatné pod dvěma různými variabilními symboly. Tento postup pro ni znamenal vynaložení dalších dodatečných nákladů, neboť nedisponuje bankovním účtem, na kterém by měla příslušné finanční prostředky. Správní orgán I. stupně nebyl oprávněn platby rozdělit.
61. Ani tento žalobní bod neshledal krajský soud důvodným. Zejména proto, že uvedení způsobu úhrady peněžité částky převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobkyně postupovat dle ustanovení § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, který na úhradu určené částky dopadá. Jednalo se toliko o informaci správního orgánu o nejběžnějším způsobu úhrady peněžitého plnění, která však žalobkyni nijak neomezuje.
62. Netvrdí-li ta přitom, že platbu provedla jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ji správní orgán I. stupně omezil na jejích právech. Žalobkyně tuto námitku vymezila ve zcela hypotetické rovině. Nadto způsoby, kterými lze určenou částku, pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nejsou ani náležitostmi, které musí výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu, resp. § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky, nutně obsahovat. Jedná se pouze o informativní část výroku.
63. K námitce týkající se dodatečných nákladů na platbu pokuty a náhrady nákladů lze dodat, že vedení předmětného správního řízení žalobkyně vyvolala porušením své právní povinnosti, což se odrazilo právě v uložení náhrady nákladů řízení paušální částkou podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Krajský soud rovněž odkazuje na § 79 odst. 3 správního řádu, podle něhož nestanoví-li zákon jinak, nese účastník své náklady. Tyto náklady zahrnují tedy i případné poplatky související s realizací platby částek, k nimž byla žalobkyně povinna.
64. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. Žalobkyně v závěru svého návrhu požadovala, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu jejího soukromí i soukromí jejího obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

66. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před

krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. června 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce